

Mál nr. 24/2021

M og
V v/ slysatryggingar launþega AÁgreiningur um hvort tilkynnt hafi verið um slys innan tilkynningarfrests.

Gögn.

Málskot, móttakið 12.01.2021 ásamt fylgiskjölum 1-3.
Bréf V, dags. 01.02.2021 ásamt fylgiskjali.

Málsatvik.

Í málskoti kemur fram að hinn 10. júní 2017 hafi M verið að störfum sem flugliði í flugi A. Lending flugvélarinnar hafi verið harkaleg og M hafi fengið hnykk á bakið. Hafi hún fyrst fundið fyrir einkennum nokkrum klukkustundum eftir atvikið og búi hún enn við þau einkenni. Hinn 13. júní 2017 leitaði M til trúnaðarlæknis A sem greindi hana með tognun í mjóbaki. M hafi leitað til sama læknis hinn 15. mars 2018, og kemur fram í samskiptaseðli vegna þeirrar komu að hún hafi verið slæm undanfarið og farið í sjúkraþjálfun vegna einkenna sem hún tengi við umrætt atvik. Þann dag fékk M einnig beiðni í sjúkraþjálfun. M sendi tjonstilkynningu til V vegna þessa dags. 9. desember 2019. Með bréfi dags. 23. janúar 2020 hafnaði V bótaskyldu á grundvelli þess að tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 hefði verið liðinn þegar V var tilkynnt um atvikið, enda hafi M mátt vera orðið fullljóst um afleiðingar þess hinn 15. mars 2018.

M mótmælir þeirri afstöðu og vísar til þess að í yfirlýsingu, dags. 13. júní 2017, til mannauðsstjóra A hafi trúnaðarlæknir þess mælt til þess að atvikið yrði skráð. Á þeim tíma hafi legið fyrir að M hafi orðið fyrir alvarlegum meiðslum um borð í loftfari. Þegar það lá fyrir hafi A borið að tilkynna slysið, sbr. 13. gr. reglugerðar nr. 763/2013 um störf rannsóknarnefndar flugslysa en samkvæmt skilgreiningu 5. tl. 3. gr. hafi verið um flugslys að ræða og tilkynningarskylda vegna slíkra atvika sé mun ríkari en leiði af lögum nr. 46/1980 um aðbúnað, hollustuhætti og öryggi á vinnustöðum sem ekki eigi við um atvikið. Þá hafi M, þrátt fyrir að hafa ítrekað leitað til trúnaðarlæknis A, ekki verið leiðbeint um hugsanlegan bótarétt sinn. Þá sé ekki rétt að M hafi verið fullljóst um afleiðingar slyssins hinn 15. mars 2018, enda hafi hún á þeim tíma ekki gert sér grein fyrir að afleiðingar slyssins væru varanlegar. Telji M því rétt að miða upphaf tilkynningarfrests við 29. júlí 2019, þegar hún leitaði aðstoðar lögmanns vegna afleiðinga slyssins, enda sé um flókið mál að ræða og tjónþolar átti sig ekki almennt á því hvenær tjón sé varanlegt fyrir en læknisfræðimenntaðir einstaklingar bendi þeim á það.

Í bréfi sínu til nefndarinnar lýsir V þeirri afstöðu að árs tilkynningarfrestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga hafi verið liðinn við tilkynningu. Í vottorði trúnaðarlæknis A, dags. 15. mars 2018, komi fram að þann dag hafi endurmat farið fram. Þar komi jafnframt fram að M hafi verið við vinnu frá slysi, en verið slæm undanfarið og tengi einkenni sín við umrætt slys. Því verði að líta svo á að þann dag hafi M mátt vera afleiðingar slyssins ljósar og hafi bótaréttur hennar því verið fallinn niður við tilkynningu. Þá telur V ekki sýnt fram á orsakatengsl milli slyssins og þeirra einkenna sem M kunni að búa við í dag enda liggi ekki fyrir nein matsgerð þess efnis. Enn fremur sé þriggja ára matsfrestur samkvæmt skilmálum vátryggingarinnar liðinn, en mat skuli í síðasta lagi fara fram þremur árum eftir slysdag. Er bótaskyldu því hafnað.

Álit.

Í 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga segir að sá sem eigi rétt til bóta samkvæmt slysatryggingu, sjúkratryggingu eða heilsutryggingu glati þeim rétti ef krafa er ekki gerð um bætur innan árs frá því hann fékk vitneskju um þau atvik sem krafan er reist á. M varð fyrir umræddu slysi hinn 10. júní 2017 og tilkynnti V um það með tjonstilkynningu dags. 9. desember 2019, eða um tveimur og hálfu ári síðar. V telur að árs tilkynningarfrestur skv. ákvæðinu hafi byrjað að líða hinn 15. mars 2018 og hafi því verið liðinn þegar tilkynning barst. M telur hins vegar rétt að miða upphaf tilkynningarfrestsins við 29. júlí 2019, þegar M undirritaði umboð lögmanns. Verður ekki fallist á þann rökstuðning, og verður heldur ekki talið að hugsanleg vanræksla A á að tilkynna um slysið hafi áhrif þar á. Þannig verður að miða upphaf tilkynningarfrests við það tímamark sem M mátti vera ljóst að varanlegt heilsutjón hefði hlotist af atvikinu. Af þeim læknisfræðilegu gögnum sem liggja fyrir í málinu verður ráðið að M hafi leitað tvisvar til læknis vegna afleiðinga umrædds atviks, þ.e. 13. júní 2018 og 15. mars 2019. Þá kemur fram að hún hafi leitað til sjúkraþjálfara en engin frekari gögn liggja fyrir um þá meðferð. Hefur M því ekki fært rök fyrir því að miða beri við að M hafi fengið vitneskju um þau atvik sem krafa hennar er reist á innan við ári áður en hún gerði kröfu á hendur V, og hefur það ekki verið gert líklegt með læknisfræðilegum gögnum. Verður því að miða

við að sú vitneskja hafi verið til staðar þegar M fór í annað sinn til trúnaðarlæknis A, hinn 15. mars 2018. Var umræddur frestur því runninn út þegar hún tilkynnti V um tjón sitt og ber því að hafna kröfu hennar.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega A hjá V.

Reykjavík, 23. febrúar 2021.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson lögm.

Hildigunnur Hafsteinsdóttir lögfr.